

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018
ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

(ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

(Λουκ. ιθ΄ 1-10)

(Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15)

δύναμ# Της μετάνοιας

«Και εξήτει ιδείν τον Ιησούν τίς εστί...»

Η πορεία διά μέσου της μετάνοιας καταξιώνει τον άνθρωπο σε πνευματικές κορυφογραμμές. Ακριβώς, σ' αυτή τη χρονική στιγμή η Εκκλησία προβάλλοντας το παράδειγμα του Ζακχαίου στέλνει το πιο ισχυρό μήνυμα στον άνθρωπο. Όσο και αν έχει πέσει στη ζωή του, όσο και αν βιώνει την τραγική οδύνη στο χώρο της αμαρτίας, η αγάπη του Κυρίου μας απλώνεται σ' ένα εύρος που δεν μάς επιτρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας να βυθίζεται στο σκοτάδι της απελπισίας. Αντίθετα, η εκζήτηση της χάρης του Θεού, ανοίγει τους οριζόντες της ελπίδας και της χαράς και μεταβάλλεται σε οδοδείκτη αληθινής ζωής. Αυτό έπραξε και ο Ζακχαίος, ο οποίος, ζητούσε μετά μανίας να ιδεί τον Ιησού.

Το ισχυρό παράδειγμα

Γιατί όμως η Εκκλησία επιμένει να προβάλλει ως παράδειγμα την περίπτωση του Ζακχαίου; Είναι μέσα από αυτό που αποκρυπτογραφούνται μηνύματα ουράνιας ακτινοβολίας. Ο Ζακχαίος, δεν ήταν από τους ανθρώπους, απέναντι στον οποίο οι υπόλοιποι συνάνθρωποί του έτρεφαν εκτίμηση και σεβασμό. Χρησιμοποιούσε κάθε είδος αδικίας, εκμετάλλευσης, καταπίεσης, απάτης. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου, ο οποίος κατέκλεβε τους άλλους και ιδιαίτερα τις χήρες και τα ορφανά. Τους ανθρώπους αυτούς συνήθως τούς έχουμε ξεγραμμένους, αλλά και καταδικασμένους στην οδό της απώλειας. Και όμως, αυτός ο αμαρτωλός άνθρωπος, ζητούσε να δει τον Ιησού. Τι ήταν εκείνο που δημιούργησε μέσα του αυτή την επιθυμία, εκείνο τον διακαή αλλά ευλογημένο πόθο; Οι αδικίες που διέπραττε καθημερινά τον είχαν χωρίσει τόσο από την αγάπη του Θεού όσο και από τους συνανθρώπους του. Αυτή η παγερή μοναξιά που βίωνε, όχι μόνο δεν τον οδήγησε στην απελπισία, αλλά τον

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

βοήθησε να μαζευτεί στον εαυτό του, ν' αποτολμήσει μια θαρραλέα κίνηση προς το «γνώθι σ' αυτόν». Άφησε μια ισχυρή δύναμη που αναδυόταν από τα βάθη της ψυχής του να ενεργοποιηθεί και να αρχίσει να εισέρχεται στις τροχιές της θείας αγάπης και παρουσίας. Αυτή η δύναμη είναι η «εικόνα του Θεού» στον άνθρωπο που είναι τόσο βαθιά αλλά και ανεξίτηλα χαραγμένη μέσα μας. Ωστόσο, όταν αφήνουμε τον εαυτό μας να κυριεύεται από την αμαρτία, αμαυρώνεται και αναποδογυρίζεται αυτή η εσωτερική ομορφιά που μάς χάρισε η αγάπη του Θεού, με αποτέλεσμα αισθανόμαστε την οδύνη της απουσία του ως μια φοβερή τραγικότητα.

Η υπέρβαση

Η υπέρβαση που αποτόλμησε ο Ζακχαΐος να επιζητεί να ιδεί τον Ιησού, βρίσκει την αντιστοιχία της στην κίνηση που καλούμαστε να κάνουμε όλοι στη ζωή μας, να αναζητούμε, σε όποια κατάσταση κι αν βρισκόμαστε, το Αρχέτυπό μας, που είναι ο Χριστός. Είναι το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα. Σε οποιαδήποτε κατάσταση και αν βρεθούμε, έχουμε τη δυνατότητα να αναζητήσουμε τον Χριστό και να συναντηθούμε μαζί Του, όπως τότε ο Ζακχαΐος, ο οποίος δεν δίστασε προκειμένου να επιτύχει τον ευγενή αυτό του στόχο να «ανέβη επί συκομορέαν». Ο Ζακχαΐος δεν πτοείται μπροστά στα ανυπέρβλητα εμπόδια που υψώνονται μπροστά του, φυσικά, κοινωνικά και πνευματικά. Τα πνευματικά αφορούν την αμαρτωλότητά του που τον κρατούσε σε απόσταση από την αγάπη του Θεού. Τα φυσικά αφορούσαν το ότι ήταν μικρόσωμος. Τα κοινωνικά ήταν ακόμα πιο έντονα, αφού είχαν να κάνουν με μια έντονη προκατάληψη και στιγματισμό που απέρρεαν από το επάγγελμα του τελώνη.

Τίποτε όμως από τα πιο πάνω δεν αναστέλλει την μεγάλη επιθυμία του Ζακχαΐου να δει τον Χριστό. Πλημμύριζε ολόκληρη η ύπαρξή του από χαρά που έβλεπε το Πρόσωπο του Κυρίου. Η Πατερική σοφία μάς διδάσκει ότι, όποιος θέλγεται από τη θέα του προσώπου βρίσκεται σε ανεπτυγμένη πνευματική κατάσταση. Άλλωστε ο Παράδεισός μας, ο Χριστός, είναι η θέα του Προσώπου Του, που μάς χαρίζει την ατέλειωτη μακαριότητα. Είναι «ο των εορταζόντων ήχος ο ακατάπαστος και η απέραντος ηδονή των καθορώντων τού Σού Προσώπου το κάλλος το άρρητον».

Αγαπητοί αδελφοί, η οδός της εκζήτησης της θέας του Προσώπου του Χριστού, είναι η μόνη ασφαλής στη ζωή μας. Αυτό το δρόμο που ακολούθησε ο Ζακχαΐος βάδισαν και όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, οι οποίοι κοσμούν το ευλογημένο στερέωμά της. Αυτό έπραξε και ο απόστολος Τιμόθεος, του οποίου τη μνήμη τιμούμε σήμερα. Άλλωστε και ο ίδιος ο Χριστός όταν λέει «θήρσει τέκνον, θάρσει θύγατερ», μάς παραπέμπει ακριβώς στην «εικόνα του Θεού» μέσα μας και την θεϊκή συγγένεια μας μαζί Του κατά τρόπο που μάς ελκύει πάντοτε στην αναζήτησή Του. Αυτό κι αν μάς καταξιώνει στις πιο σταθερές ουράνιες αναβάσεις και αιώνιες κατακτήσεις.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Τέκνον Τιμόθεε, πιστός ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπικαμεν ἐπὶ Θεῷ ζώντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν. Παράγγελε ταῦτα καὶ διδάσκει. Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. Ἔως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχά· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλυῖσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἴδου τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστίν· ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Φωτεινές Τροχιές

Η Αγία Αγνή

Ο Όσιος Μάξιμος ο ομολογίτης

Η Αγία Αγνή ήταν κόρη οικογενείας ευγενών από την Ρώμη. Οι δραστηριότητες της Αγνής ήταν να φέρνει ψυχές στη χριστιανική πίστη και οι επιτυχίες της ήταν μεγάλες. Καταγγέλθηκε στον άρχοντα και διατάχθηκε να αρνηθεί τον Χριστό. Η Αγνή επέμενε να τον ομολογεί. Τότε ο σκληρός άρχοντας την έριξε σε πορνείο για να σπιλώσει την τιμή της. Αλλά η Αγνή διά της προσευχής έφερε πραγματικό σεισμό μέσα στον σατανικό τούτο τόπο. Όσοι διεφθαρμένοι τόλμησαν να την πλησιάσουν έπεφταν κάτω νεκροί. Αμέσως τότε την έβγαλαν έξω και ο άρχοντας από τη manía του την έριξε στη φωτιά. Έτσι η ψυχή της στεφανηφόρα πέταξε προς τον Θεό. Ευσεβείς χριστιανοί παρέλαβαν τα απανθρακωμένα λείψανά της και τα έθαψαν με μεγάλη ευλάβεια.

Ός άν ομολογήσει ότι Ιησούς έστιν ο υιός του Θεού, ο Θεός εν αύτω μένει και αυτός εν τω Θεώ" Δηλαδή, όποιος ομολογήσει με όλες του τις δυνάμεις ότι ο Ιησούς είναι ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού, ο Θεός μένει μέσα σ' αυτόν και αυτός μέσα στη χάρη του Θεού. Ένας τέτοιος όμολογητής υπήρξε και ο όσιος Μάξιμος, πού πραγματικά είχε τη χάρη του Θεού επάνω του. Ήταν ευγενικής καταγωγής και γεννήθηκε στην Κων/πολη το 580 μ. Χ. Έκανε λαμπρές σπουδές στη θεολογία, αλλά και στη φιλοσοφία. Μάλιστα, έκανε ιδιαίτερος γραμματέας του αυτοκράτορα Ηρακλείου. Τότε προόδευε ή αίρεση των Μονοθελητών. ο Μάξιμος αφήνει τις λαμπρότητες των ανακτόρων και γίνεται μοναχός, πολεμώντας παντοιοτρόπως τη σατανική αυτή αίρεση. Στόν αγώνα του αυτό βρίσκει πολλά εμπόδια. Κυρίως, τον αυτοκράτορα Κώνστα, πού υποστήριζε τους Μονοθελητές. Μάλιστα, έφτασε στο σημείο με μια ψευτοσύνοδο να καταδικάσει(!) τον όσιο, να τον άναθεματίσει(!), και τον παρέδωσε στον έπαρχο της πόλης για να τιμωρηθεί. Μαστιγώνεται σκληρά και του κόβουν τη γλώσσα και το δεξί χέρι. Ή θέα, όμως, του άγλωσσου, πλέον, στόματος, θα ήταν ή εύγλωττότερη και φλογερότερη υπόμνηση της αφοσίωσης πού χρωστούν όλοι να έχουν στην Ιερή αλήθεια της Ορθοδοξίας. Πεθαίνει εξόριστος στη Λαζική το 662 μ.Χ.

